

D E C I Z I E

13 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil al Curții de Apel Chișinău

În componența sa:

Președintele completului, judecătorul

Eugeniu Clim

Judecătorii:

Steliana Iorgov și Boris Bîrca

Examinând cererile de recurs declarate de ***** și lichidatorul SRL ”Sansilvia” (în proces de faliment) – Popaz Vera, împotriva încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Central emisă la 26 februarie 2019, în pricina civilă nr.2i-754/18, prin care s-a admis cererea înaintată de SRL ”Ivaro” și s-a validat creanța creditorului SRL ”Ivaro”, și împotriva încheierii protocolare a Judecătorei Chișinău, sediul Central emisă la 25 februarie 2019, în pricina civilă nr.2i-754/18, prin care s-a respins cererea creditorului ***** privind încetarea procesului pe marginea cererii SRL ”Ivaro”,

a c o n s t a t a t:

La data de 04 aprilie 2014, debitorul SRL „Sansilvia” a depus cerere introductivă privind intentarea procesului de insolvență în privința sa.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 08 aprilie 2014, cererea introductivă a fost admisă spre examinare, iar prin hotărârea aceleiași instanțe din 05 iunie 2014 a fost intentat procesul de insolvență în privința SRL „Sansilvia”, în calitate de administrator al procesului de insolvență a fost numită Tătaru Natalia, stabilindu-se pentru creditorii termenul limită 20 iulie 2014 pentru înregistrarea cererilor de validare a creanțelor.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău 07.08.2014 s-a acceptat cererea de demisie a administratorului insolvenței SRL „Sansilvia”, Tătaru Natalia, fiind numită în această funcție Vera Popaz.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2014, s-a dispus trecerea la procedura falimentului în vederea lichidării patrimoniului SRL „Sansilvia”.

Ulterior, prin Legea nr. 254 din 01.12.2017 pentru modificarea și completarea unor acte legislative (în vigoare din 05.01.2018), s-a modificat art. 355 din Codul de procedură Civilă RM, stabilindu-se competența judecătoriilor la examinarea cauzelor de insolvență.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 19.01.2018, cauza de insolabilitate în privința SRL „Sansilvia”, a fost transmisă pentru judecare în instanța competentă - Judecătoria Chișinău.

Prin încheierea Judecătoriai Chișinău din 17.04.2018. cauza de insolabilitate în privința SRL „Sansilvia”, a fost primită în procedură de examinare.

La data de 29.01.2019 SRL ”Ivaro” a depus cerere privind obligarea lichidatorului SRL ”Sansilvia”, Popaz Vera, să includă creanța creditorului SRL „Ivaro” în mărime de 11 929 184,36 lei în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Sansilvia”, la categoria creanțelor chirografare de rangul V.

În motivarea cererii a indicat că la 03 decembrie 2014, Societatea cu Răspundere Limitată „Ivaro” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Sansilvia” în procedura falimentului și creditorii - Corneliu Țurcan, Ion Dorogoi și Mihail Cozlit cu privire la încasarea datoriei.

Prin hotărârea Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 20 iulie 2015 a fost admisă cererea de chemare în judecată înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Ivaro” și s-a încasat de la Societatea cu Răspundere Limitată „Sansilvia” în procedura de faliment în beneficiul Societății cu Răspundere Limitată „Ivaro” suma de 11 929 184,36 lei.

Prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2017, a fost respins apelul depus de Societatea cu Răspundere Limitată „Sansilvia” și a fost menținută hotărârea Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 20 iulie 2015.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 18 octombrie 2017, a fost declarat inadmisibil recursul depus de Societatea cu Răspundere Limitată „Sansilvia” și a fost menținută hotărârea Judecătoriai Buiucani, mun. Chișinău din 20 iulie 2015 și Decizia Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2017.

SRL ”Ivaro” a depus documentul executoriu nr. 2-3083/15 din 20.07.2015 emis de Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău la executare silită.

Prin încheierea executorului judecătoresc Casian Veronica nr. 058-320/17 din 18.04.2017 a fost intentată procedura de executare în baza documentului executoriu sus-menționat privind încasarea din contul SRL ”Sansilvia” în procedura de faliment a sumei de 11929184,36 lei, fiind dispusă aplicarea măsurilor de asigurare a executării.

Prin încheierea nr. 058-320/17 din 19 aprilie 2017, executorul judecătoresc Casian Veronica a dispus transmiterea pentru executare a documentului executoriu nr.2-3083/15 din 20 iulie 2015 emis de Judecătoria Buiucani mun. Chișinău privind încasarea din contul SRL „Sansilvia” în procedura de faliment în beneficiul SRL „Ivaro” a datoriei în mărime de 11 929 184,36 lei, lichidatorului Popaz Vera.

Deși la 10 mai 2017, SRL „Sansilvia” în procedura falimentului prin intermediul lichidatorului a depus o cerere către SRL „Ivaro”, intervenient accesoriu executorul judecătoresc Casian Veronica cu privire la anularea încheierilor executorului judecătoresc nr. 058-320/17 din 18 aprilie 2017 și din 19 aprilie 2017, prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 08.02.2018 s-a respins această cerere.

Executarea hotărârilor definitive a instanțelor judecătorești este obligatorie.

Astfel, conform art. 120 din Constituție, este obligatorie respectarea sentințelor și a altor hotărâri definitive ale instanțelor judecătorești, precum și colaborarea solicitată de acestea în timpul procesului, al executării sentințelor și a altor hotărâri judecătorești definitive.

La fel, reieșind din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, inclusiv pe cauze împotriva Republicii Moldova, dreptul la un proces echitabil, se referă și la dreptul de a beneficia efectiv de pe urma unei hotărâri judecătorești în sensul de a o putea pune în executare.

În conformitate cu pct. 1 din Hotărârea Plenului CSJ nr. 3 din 09.06.2014, Convenția Europeană și Protocoalele adiționale la ea (nr. 1,2,3,4,5,6,7,8 și 11) constituie tratate internaționale la care Republica Moldova este parte, la aplicarea cărora instanțele judecătorești urmează să țină cont de prevederile art. 4 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, de prevederile hotărârii Curții Constituționale nr. 55 din 14 octombrie 1999 „Privind interpretarea unor prevederi ale art. 4 din Constituția Republicii Moldova” din care rezultă că. Convenția Europeană constituie o parte integrantă a sistemului legal intern și. respectiv, prevederile ei trebuie aplicate direct ca o oricare altă lege a Republicii Moldova, ultima avînd prioritate față de restul legilor interne care îi contravin.

Reieșind din faptul că executorul judecătoresc Casian Veronica a transmis lichidatorului SRL „Sansilvia” în procedura de faliment, Popaz Vera spre executare în temeiul art. 104 din Codul de executare documentul executoriu nr. 2-3083/15 din 20.07.2015 emis de Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, iar executarea acestuia în sensul Legii insolvenței, nu poate avea loc decît prin includerea creanței creditorului din cuprinsul titlului executoriu menționat mai sus în tabelul definitiv al creanțelor, și ținînd cont de faptul că lichidatorul SRL „Sansilvia” în procedura de faliment, Popaz Vera nu a întreprins nici un fel de acțiuni în acest sens, a solicitat instanței de insolvență să aplice direct prevederile Convenției Europene a Drepturilor Omului și libertăților fundamentale și să oblige lichidatorul SRL „Sansilvia” în procedura de faliment, Popaz Vera să includă creanța creditorului SRL „Ivaro” în mărime de 11 929 184,36 lei în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Sansilvia”, la categoria creanțelor chirografare de rangul V.

În ședința de judecată reprezentanții potențialului creditor SRL "Ivaro" - administratorul Cemortan Valerian și avocatul Lunga Dmitri au susținut cererea înaintată, solicitând admiterea acesteia.

În ședința de judecată lichidatorul SRL "Sansilvia" - Popaz Vera a obiectat împotriva cererii înaintate, solicitând respingerea acesteia, pe motivele expuse în referință.

În ședința de judecată creditorul Corneliu Țurcanu a obiectat împotriva cererii înaintate, solicitând respingerea acesteia. Totodată, a solicitat încetarea procesului pe marginea cererii SRL "Ivaro" întrucât cererea a fost examinată și respinsă deja de trei ori de instanța de judecată iar pretinsul creditor SRL "Ivaro" cu rea credință a depus cererea. Consideră că cererea în cauză este o cerere de tergiversare a procesului.

Lichidatorului SRL "Sansilvia" – Popaz Vera, pe marginea demersului respectiv a considerat posibilă încetarea procesului pe marginea cererii SRL "Ivaro".

Reprezentantul SRL "Ivaro" – Lunga Dmitri a considerat neîntemeiat demersul respectiv, indicând că aceasta este unica posibilitate de a-și apăra drepturile pentru a putea fi executat titlul executoriu în mod legal.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 25 februarie 2019 s-a respins cererea de încetare a procesului, deoarece nu se întrunesc condițiile prevăzute de art. 265 lit. b) din CPC, ori în această cerere nu se solicită repunerea în termen, deci este alt temei și alt obiect.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 25 februarie 2019 s-a admis cererea înaintată de SRL "Ivaro". S-a validat creanța creditorului SRL „Ivaro” în mărime de 11 929 184 (unsprezece milioane nouă sute douăzeci și nouă mii o sută optzeci și patru),36 lei împotriva patrimoniului debitorului SRL „Sansilvia”, la categoria creanțelor chirografare de rangul V. S-a obligat lichidatorul SRL "Sansilvia", Popaz Vera, să includă creanța creditorului SRL „Ivaro” în mărime de 11 929 184 (unsprezece milioane nouă sute douăzeci și nouă mii o sută optzeci și patru),36 lei în tabelul definitiv consolidat al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Sansilvia”, la categoria creanțelor chirografare de rangul V și să prezinte acest tabel instanței de insolabilitate până pe data de 06.03.2019.

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la data de 12 martie 2019 ***** a declarat recurs împotriva încheierilor primei instanțe din 25 februarie 2019 și 26 februarie 2019, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 25 februarie 2019 și 26 februarie 2019, cu adoptarea unei încheieri sub formă de decizie privind încetarea procesului pe marginea cererii înaintată de SRL "Ivaro".

La data de 13 martie 2019 lichidatorul SRL "Sansilvia" (în proces de faliment) – Popaz Vera a declarat recurs împotriva încheierii primei instanțe din 26 februarie 2019, solicitând admiterea recursului, casarea încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Central din 26 februarie 2019 cu adoptarea deciziei privind respingerea cererii înaintată de SRL "Ivaro".

Potrivit art. 356 CPC, cererea de declarare a insolvabilității se judecă în instanță conform normelor generale din prezentul cod, cu excepțiile și completările stabilite de legislația insolvabilității.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

Conform art. 8 alin. (1) din aceeași lege, hotărârile și încheierile instanței de insolvabilitate pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

Astfel, potrivit materialelor cauzei, încheierile contestate cu recurs a fost pronunțate la data de 25 februarie 2019 și 26 februarie 2019 iar cererile de recurs au fost depuse la data de 12 martie 2019 și respectiv 13 martie 2019. Prin urmare, Colegiul civil constată că recursurile au fost depuse în termenul legal stabilit de art.8 al Legii insolvabilității.

În motivarea cererii de recurs, Țurcan Corneliu a invocat că încheierile primei instanțe sunt ilegale, adoptate cu încălcarea gravă a normelor de drept material și procedural, inclusiv cu depășirea competenței instanței de insolvabilitate.

Susține că prin validarea direct a creanței, fără a respecta procedura prevăzută de Legea insolvabilității, instanța de judecată a încălcat drepturile creditorilor SRL "Sansilvia" stabilit de art. 144 alin. (6) al Legii insolvabilității, la înaintarea contestațiilor asupra creanței SRL "Ivaro".

Mai indică că la adoptarea încheierii din 26 februarie 2019 instanța a depășit limita competenței, precum și cerințelor înaintate prin cererea înaintată de SRL "Ivaro", încălcând normele imperative stabilite prin art. 240 al CPC, art. 140 alin. (3) al Legii insolvabilității.

Susține că instanța a validat creanța SRL "Ivaro" deși o astfel de cerință nu a fost înaintată, depășindu-și astfel competența sa precum și limita cerințelor înaintate însuși de SRL "Ivaro".

Menționează că a avut loc încălcarea gravă a procedurii de validare a creanțelor stabilită de Legea insolvabilității, cu favorizarea drepturilor creditorului tardiv în defavoarea celorlalți creditori.

Relatează recurentul Țurcan Corneliu că prin încheierea din 26 februarie 2019 instanța a dispus validarea creanței SRL "Ivaro" în afara oricărei proceduri de validare prevăzută și permisă de lege.

Susține că a avut loc încălcarea prevederilor art. 145 alin. (1) lit. d) al Legii insolvenței, întrucât instanța a dispus validarea unei creanțe tardive a SRL "Ivaro", care nu a fost repusă în termen, existând încheierile și deciziile irevocabile ale instanțelor judecătorești de respingere a cererilor de repunere în termen a creanței SRL "Ivaro".

Atrage atenția că prin hotărârea instanței s-a stabilit pentru creditorii termen limită pentru înregistrarea cererilor de validare a creanțelor pentru întocmirea tabelului definitiv până la 20 iulie 2014. Însă SRL "Ivaro" a omis termenul limită pentru depunerea cererii de validare a creanțelor, depunând cererea peste 4,5 ani iar instanța i-a admis cererea fără repunerea în termen.

Totodată, anterior, în cadrul procesului de insolvență a SRL "Sansilvia" prin trei hotărâri irevocabile au fost respinse succesiv trei cereri de repunere în termen și validare a creanțelor SRL "Ivaro", pe motiv de tardivitate.

În aceste circumstanțe, consideră recurentul Țurcan Corneliu, că procedura a patra urma să fie încetată în temeiul art. 265 lit. b) CPC, or într-un litigiul între aceleași părți, cu privire la același obiect și pe aceleași temeuri s-a emis o hotărâre judecătorească rămasă irevocabilă.

Ca urmare, încheierea instanței din 25 februarie 2019 este nefondată și pasibilă anulării, or menținerea acesteia, de rând cu încheierea din 26 februarie 2019 ar duce la dualitatea de hotărâri judecătorești, care ar fi contrare una alteia pe aceleași temeuri, având același obiect și între aceleași părți. Această situație constituind în sine o violare a principiului securității juridice și a dreptului la proprietate al creditorilor SRL "Sansilvia".

Solicită admiterea recursului, casarea încheierii Judecătoriei Chișinău din 25.02.2019 și din 26.02.2019, cu adoptarea unei încheieri sub formă de decizie privind încetarea procesului pe marginea cererii înaintată de SRL "Ivaro".

În motivarea cererii de recurs depusă de lichidatorul SRL "Sansilvia" (în proces de faliment) – Popaz Vera, s-a indicat că la adoptarea încheierii din 26.02.2019 instanța a depășit limita competenței, precum și a cerințelor înaintate prin cererea SRL "Ivaro", încălcând normele imperative stabilite prin art. 240 al CPC, art. 140 alin. (3) al Legii insolvenței.

Susține în acest sens că instanța a dispus validarea creanței SRL "Ivaro" deși o astfel de cerință din partea potențialului creditor nu a fost înaintată.

Totodată, susține recurentul că a avut loc încălcarea gravă a procedurii de validare a creanțelor stabilită de Legea insolvenței, cu favorizarea drepturilor creditorului tardiv în defavoarea celorlalți creditori, or prin încheierea din 26.02.2019 instanța a dispus validarea creanței SRL "Ivaro" în afara oricărei proceduri de validare prevăzută și permisă de lege, favorizând nejustificat, contrar prevederilor legii, SRL "Ivaro".

Menționează recurentul că a avut loc încălcarea drepturilor debitorului și creditorilor SRL "Sansilvia" stabilit de art. 144 alin. (6) al Legii insolvenței, la înaintarea contestațiilor asupra creanței SRL "Ivaro".

Indică că a avut loc încălcarea prevederilor art. 145 alin. (1) lit. d) al Legii insolvenței, art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Instanța a dispus validarea unei creanțe tardive a SRL "Ivaro", care nu a fost repusă în termen, existând încheierile și deciziile irevocabile ale instanțelor judecătorești de respingere a cererilor de repunere în termen și cererilor de admitere a creanței SRL "Ivaro".

Relatează că în cadrul procedurii de insolvență a SRL "Sansilvia", SRL "Ivaro", fiind notificat în ordinea și termenul stabilit privind intentarea procesului de insolvență, din neglijența și vina sa, a înaintat tardiv spre validare creanța sa în suma de 11 929 184,36 lei.

Cererile de repunere în termen și de admitere a creanțelor în suma de 11 929 184,36 lei au fost înaintate repetat (3 ori) de către SRL "Ivaro" existând actele judecătorești irevocabile adoptate ca urmare a examinării acestora.

Atrage atenția că există deja trei acte judecătorești irevocabile, prin care pretențiile SRL "Ivaro" către SRL "Sansilvia" în procedura de faliment în suma de 11 929 184,36 lei au fost declarate tardive, iar cererile de repunere în termen ca fiind neîntemeiate, fapt ce lipsește pe SRL "Ivaro" de dreptul de la validarea creanțelor în cadrul procesului de insolvență a SRL "Sansilvia".

Astfel, admiterea cererii și validarea creanței depuse cu încălcarea nemotivată a termenului va încălca principiul securității raporturilor juridice și va duce în mod inevitabil la o nouă condamnare a Republicii Moldova de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului (hotărârea Pîrnău și alții contra Moldovei din 31 ianuarie 2012).

Chestiunea privind validarea creanței SRL "Ivaro" în suma de 11 929 184,36 lei, în aceleași condiții și temei, a constituit anterior obiect al examinării la instanța de insolvență, existând acte judecătorești irevocabile, prin care s-a dispus respingerea validării a creanței respective.

Remarcă recurentul că obligativitatea înaintării creanței anume și doar prin depunerea cererii de admitere a creanțelor, conținutul căreia este expres stabilit de art.141 al Legii insolvenței, este expres stipulată în art.140 al aceleiași Legi, care iarăși expres specifică în alin. 7 că această procedură este obligatorie și pentru creanțele bazate pe titluri executorii, neexistând careva excepție pentru aceste.

Mai mult ca atât, cererea respectivă potrivit art.140 poate fi înaintată doar de către creditor (și nu de către executorul judecătoresc) și doar instanței de insolvență (și nu lichidatorului).

În situația dacă prima instanța, a considerat că încheierea executorului judecătoresc înaintată lichidatorului SRL "Sansilvia" constituie cererea de validare

a creanței (după cum se argumentează în încheierea din 26.02.2019), atunci instanța urma să se expună, asupra încheierii executorului judecătoresc Casian Tatiana și nu asupra cererii înaintată de SRL "Ivaro" instanței de insolvență.

De asemenea, consideră recurentul că nu este justificată, invocarea că în cazul creanțelor bazate pe titlul executoriu nu este obligatorie respectarea procedurii reglementate de lege de validare a creanței și anume: includerea în Tabelul creanțelor doar a creanței înaintate în termen, de numire a ședinței de validare și de prezentare a tabelului creanțelor pînă la ședința de validare (cu acordarea posibilității realizării drepturilor participanților la proces la contestație).

Legea nu stipulează nici o excepție la procedura de validare a creanțelor bazate pe titluri executorii, mai mult ca atît expres stipulînd în art.144 alin.6 că această procedură trebuie să fie respectată, urmînd a fi asigurat dreptul debitorului și creditorilor la contestarea creanțelor întemeiate pe titluri executorii.

Astfel, dispunerea printr-o singură încheiere a validării imediate a creanței tardive a SRL "Ivaro", fără respectarea procedurii stabilite de Legea insolvenței este un abuz din partea instanței cu încălcarea gravă a normelor imperative ale legii.

Mai indică recurentul că instanța de insolvență, în situația de existența a actului judecătoresc irevocabil adoptat în acest sens, de fapt a exercitat atribuțiile instanței de revizuire, examinînd repetat aceeași pricină și adoptînd o soluție, prin care a ignorat actele judecătorești irevocabile adoptate anterior prin care a fost respinsă validarea creanței SRL "Ivaro".

Menționează că cererea înaintată de SRL "Ivaro" nu este fondată de drept, ne fiind indicată nici o norma de drept care ar întemeia cerința înaintată.

Instanța de fond la examinarea procesului de insolvență a aplicat normele Codului de executare, care nu sunt aplicabile, ignorînd normele legislației speciale de insolvență care anume stabilesc și reglementează raporturile juridice în cadrul procesului de insolvență.

Solicită recurentul SRL "Sansilvia" admiterea recursului, casarea încheierii Judecătorei Chișinău din 26 februarie 2019 cu adoptarea deciziei privind respingerea cererii înaintată de SRL "Ivaro".

Instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copiile cererilor de recurs cu propunerea de a depune referință pe marginea acestora, însă pînă la data examinării cererilor de recurs o referință din partea intimatului SRL "Ivaro" nu a parvenit.

Verificînd încheierile contestate în raport cu criticile formulate, în limitele controlului de legalitate și temeiurilor de drept invocate, Colegiul civil al Curții de Apel Chișinău consideră necesar de a respinge recursurile declarate de ***** și lichidatorul SRL "Sansilvia" (în proces de faliment) – Popaz Vera, cu menținerea încheierilor primei instanțe din 25 februarie 2019 și 26 februarie 2019, reieșind din

următoarele considerente.

Astfel, în conformitate cu prevederile art.424 alin.(1) CPC, curțile de apel examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de judecătorii.

În conformitate cu art.426 alin.(3) CPC, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copii certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

În conformitate cu prevederile art.427 lit. a) CPC, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

Din materialele pricinii se constată că, la data de 29.01.2019 SRL "Ivaro" a depus cerere privind obligarea lichidatorului SRL "Sansilvia", Popaz Vera, să includă creanța creditorului SRL „Ivaro” în mărime de 11 929 184,36 lei în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Sansilvia”, la categoria creanțelor chirografare de rangul V.

În ședința de judecată creditorul Corneliu Țurcanu a solicitat încetarea procesului pe marginea cererii SRL "Ivaro" întrucât cererea a fost examinată și respinsă deja de trei ori de instanța de judecată iar pretinsul creditor SRL "Ivaro" cu rea credință a depus cererea. Consideră că cererea în cauză este o cerere de tergiversare a procesului.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 25 februarie 2019 s-a respins cererea de încetare a procesului, deoarece nu se întrunesc condițiile prevăzute de art. 265 lit. b) din CPC, ori în această cerere nu se solicită repunerea în termen, deci este alt temei și alt obiect.

Colegiul civil apreciază ca fiind justă concluzia instanței de fond, or, potrivit art. 265 lit. b) din CPC, instanța judecătorească dispune încetarea procesului în cazul în care într-un litigiu între aceleași părți, cu privire la același obiect și pe aceleași temeuri s-a emis o hotărâre judecătorească rămasă irevocabilă sau o încheiere de încetare a procesului în legătură cu renunțarea reclamantului la acțiune sau cu confirmarea tranzacției dintre părți.

La caz, instanța de insolabilitate just a respins demersul de încetare a procesului pe marginea cererii SRL "Ivaro", or în situația din speță nu se solicită repunerea în termen ca în cererile la care se face trimitere că au fost examinate anterior, cererea SRL "Ivaro" din 29.01.2019 având un alt temei și alt obiect.

Totodată, prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 26 februarie 2019 s-a admis cererea înaintată de SRL "Ivaro". S-a validat creanța creditorului SRL „Ivaro” în mărime de 11 929 184 (unsprezece milioane nouă sute douăzeci și nouă mii o sută optzeci și patru),36 lei împotriva patrimoniului debitorului SRL „Sansilvia”, la categoria creanțelor chirografare de rangul V. S-a obligat lichidatorul SRL "Sansilvia", Popaz Vera, să includă creanța creditorului

SRL „Ivaro” în mărime de 11 929 184 (unsprezece milioane nouă sute douăzeci și nouă mii o sută optzeci și patru),36 lei în tabelul definitiv consolidat al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Sansilvia”, la categoria creanțelor chirografare de rangul V și să prezinte acest tabel instanței de insolabilitate până pe data de 06.03.2019.

Colegiul civil apreciază ca fiind justă concluzia instanței de fond, or, în speța dedusă judecării nu se atestă careva motive și împrejurări capabile să caseze încheierea contestată și/sau să răstoarne concluziile reținute de instanța de insolabilitate la examinarea cererii intimatului SRL ”Ivaro”.

Pentru a decide astfel, în analizele sale, Colegiul va efectua o apreciere de ansamblu a cadrului normativ ce reglementează raporturile juridice, va supune verificării circumstanțele de fapt invocate de către părți și probele ce justifică existența/inexistența lor, va exercita în deplinătate aprecieri a temeiniciei solicitărilor și va supune controlului de legalitate încheierea primei instanțe în complexitatea sa.

Materialele dosarului relevă că la data de 04 aprilie 2014, debitorul SRL „Sansilvia” a depus cerere introductivă privind intentarea procesului de insolabilitate în privința sa, iar prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 08 aprilie 2014 cererea introductivă a fost admisă spre examinare. Materialele cauzei atestă că potrivit datelor din evidența contabilă a debitorului SRL „Sansilvia”, intimatul SRL ”Ivaro” figura conform situației din 30.05.2014 în calitate de creditor cu o creanță în valoare totală de 11 929 184,36 lei.

Prin Hotărârea Curții de Apel Chișinău din 05 iunie 2014 a fost intentat procesul de insolabilitate în privința debitorului și consemnat termenul de înregistrare a cererilor de validare creanțelor până la 20 iulie 2014. Această Hotărâre în corespundere cu prevederile art.7 și 35 din Legea insolabilității nr. nr. 149 din 29.06.2012 a fost publicată în Monitorul Oficial al RM la 20.06.2014.

La data de 07.10.2014, SRL ”Ivaro” a depus la Curtea de Apel Chișinău cerere de repunere în termen și recunoaștere în calitate de creditor și validare a creanțelor, la care au fost anexate în corespundere cu art. 141, alin. (3) din Legea insolabilității, documentele justificative din care izvorăște creanța sa față de debitor. Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 22.10.2014, menținută în vigoare prin decizia Curții Supreme de Justiție din 26.11.2014, cererea SRL ”Ivaro” de repunere în termen a cererii de înaintare a cererii de validare a creanțelor și validarea creanțelor față de SRL „Sansilvia” a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2014 s-a dispus trecerea la procedura falimentului, iar în calitate de lichidator a fost desemnată Popaz Vera.

În consecutivitate, urmare a emiterii hotărîrii Judecătorei Buiucani, mun. Chişinău din 20.07.2015 prin care cererea de chemare în judecată depusă de SRL "Ivaro" împotriva SRL "Sansilvia", în procedură de faliment, creditorii Țurcan Corneliu, Dorogoi Ion și Cozlitin Mihail cu privire la încasarea datoriei în sumă de 11 929 184,36 lei a fost admisă, la data de 29.07.2015 SRL "Ivaro" a depus o cerere privind admiterea creanței chirografare în mărime de 11 929 184,36 lei. Ulterior, la 18.09.2015, intimatul SRL "Ivaro" a depus instanței de insolvabilitate o contestație la tabelul definitiv, solicitînd emiterea unei încheieri privind rectificarea tabelului definitiv al creanțelor SRL "Sansilvia" și introducerea creanței SRL "Ivaro" în mărime de 11 929 184,36 lei cu titlu de creanță chirografară de rangul V și obligarea lichidatorului Popaz Vera la rectificare.

Urmare a emiterii deciziei Curții de Apel Chişinău din 30.06.2016 prin care s-a respins apelul declarat de SRL „Sansilvia” și cererea de alăturare la apel declarată de ***** împotriva hotărîrii Judecătorei Buiucani, mun. Chişinău din 20.07.2015, la 08.07.2016 SRL "Ivaro" a depus la Curtea de Apel Chişinău o cerere prin care a solicitat admiterea creanței în mărime de 11 929 184,36 lei cu titlu de creanță chirografară de rangul V și validarea acesteia în favoarea intimatului.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 14.12.2016 a fost casată Decizia Curții de Apel Chişinău din 30.06.2016, cu remiterea cauei la rejudecare. După reexaminare, prin decizia Curții de Apel Chişinău din 02.03.2017, confirmată prin încheierea de inadmisibilitate a Colegiului Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție din 18.10.2017, apelul declarat de SRL „Sansilvia” și cererea de alăturare la apel declarată de ***** asupra hotărîrii Judecătorei Buiucani, mun. Chişinău din 20.07.2015 au fost respinse.

La 31.10.2016, Curtea de Apel Chişinău dispune respingerea cererii SRL "Ivaro" de validare a creanțelor în sumă de 11 929 184,36 lei față de SRL „Sansilvia” în procedură de faliment, iar la 18.01.2017 prin decizia Curții Supreme de Justiție Încheierea instanței de insolvabilitate se menține fără modificări.

Ulterior, la 27.04.2017 instanța de insolvabilitate a fost sesizată cu altă cerere introdusă de SRL "Ivaro" prin care a solicitat repunerea în termen și admiterea creanței în mărime de 11 929 184,36 lei față de SRL „Sansilvia” în procedură de faliment, cu titlu de creanță chirografară de rangul V și validarea acesteia. Prin încheierea Curții de Apel Chişinău din 28.11.2017, menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 21.02.2018, cererea formulată de SRL "Ivaro" a fost respinsă.

Totodată, în baza hotărîrilor judecătorești emise în cauza civilă de încasare din contul SRL "Sansilvia" în procedura de faliment în beneficiul SRL „Ivaro" a sumei de 11 929 184,36 lei a fost ridicat documentul executoriu nr. 2-3083/15 din 20.07.2015 și depus spre executare silită.

Prin încheierea executorului judecătoresc Casian Veronica nr. 058-320/17 din 18.04.2017 a fost intentată procedura de executare și dispuse măsuri asiguratorii executării, iar prin Încheierea nr. 058-320/17 din 19 aprilie 2017 s-a dispus transmiterea pentru executare a documentului executoriu nr.2-3083/15 din 20 iulie 2015 emis de Judecătoria Buiucani mun. Chișinău privind încasarea din contul SRL „Sansilvia” în procedura de faliment în beneficiul SRL „Ivaro” a datoriei în mărime de 11 929 184,36 lei, lichidatorului ÎI Popaz Vera.

Materialele cauzei arată că încheierile executorului judecătoresc nr. 058-320/17 din 18 aprilie 2017 și din 19 aprilie 2017 au constituit obiect de contestare în instanțele de judecată. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 08.02.2018 s-a admis recursul declarat de SRL „Ivaro”, încheierea Judecătoria Chișinău (sediul Central) din 25 septembrie 2017 emisă în cauza SRL „Sansilvia” în procedura falimentului privind la anularea încheierilor executorului judecătoresc a fost casată și emisă o încheiere nouă prin care cererea SRL „Sansilvia” în procedura falimentului cu privire la anularea încheierilor executorului judecătoresc, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La 29.01.2019, intimata SRL ”Ivaro” a sesizat instanța de insolabilitate cu o cerere, obiect al prezentei cauze, prin care a solicitat obligarea lichidatorului SRL ”Sansilvia”, Popaz Vera să includă creanța creditorului SRL „Ivaro” în mărime de 11 929 184,36 lei în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Sansilvia”, la categoria creanțelor chirografare de rangul V. Această solicitare a fost justificată prin existența hotărîrilor judecătorești definitive pronunțate în cauza SRL „Ivaro” în contradictoriu cu SRL „Sansilvia” în procedura falimentului și creditorii Cornelii Țurcan, Ion Dorogoi și Mihail Cozlit cu privire la încasarea datoriei.

Din sinteza argumentelor reținute în cererea valorificată rezultă în mod cert că promovarea cererii depuse rezidă pe de o parte din necesitatea executării hotărîrii Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău din 20 iulie 2015, menținută în vigoare prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2017 și încheierea Colegiului civil, comercial și de contencios administrative al Curții Supreme de Justiție din 18 octombrie 2017 prin care s-a hotărît încasarea din contul SRL ”Sansilvia” în procedura de faliment în beneficiul SRL „Ivaro” a sumei de 11 929 184,36 lei, iar pe de altă parte din neexecutarea documentului executoriu de către lichidatorul SRL „Sansilvia” care a însușit o obligație pozitivă la executare însă care nu a întreprins careva măsuri capabile de a pune la îndeplinire soluția judiciară irevocabilă, perpetuându-se violarea drepturilor intimatului la o executare efectivă dictată de instanța judecătorească.

Astfel, Colegiul reține ca fiind pertinentă constatarea instanței de fond că la originea prezentei cauze se află o creanță a creditorului SRL „Ivaro” în sumă de 11 929 184,36 lei ce rezultă dintr-o hotărîre judecătorească irevocabilă, în baza

căreia a fost emis titlu executoriu și care a fost remis de creditor la executare silită executorului judecătoresc Casian Veronica în termenul prevăzut de art. 16, alin. (1) din Codul de executare al RM, iar ulterior retrimisă spre executare lichidatorului debitorului "Sansilvia" în procedura de faliment.

Această observație este de neignorată, or în condițiile în care există o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, neexecutată benevol și pusă în executare silită prin încheiere de autoritate a executorului judecătoresc, ține de obligația pozitivă a tuturor subiecților abilitați cu recunoașterea și executarea, de a întreprinde orice măsură capabilă să genereze îndeplinirea hotărârii judecătorești, astfel încât să nu fie afectat în esență atât dreptul la un proces echitabil cât și dreptul de proprietate garantate atât la nivel național cât și internațional.

Mai mult, trimiterea prin încheiere de către executorul judecătoresc către lichidatorul insolvenței în lumina prevederilor Codului de Executare a documentului executoriu spre continuarea executării ce derivă dintr-o procedură de executare pendinte este și mai imperioasă, or neexecutarea și neîntreprinderea unor măsuri executorii ar echivala cu dezonorarea unei hotărâri judecătorești ceea ce este descalificant și contrar respectului Legii.

Pornind de la această premisă a caracterului obligatoriu al hotărârilor judecătorești, Colegiul Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău remarcă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1, alin. (3) din Constituție, se situează principiul legalității care presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție). Importanța principiului legalității fundamentează în esență respectarea legii.

Similar, legalitatea este un principiu intrinsec aplicat și procesului de insolvență, în care legalitatea actelor administratorilor autorizați și ale participanților procesului de insolvență urmează să îmbrace exigența de a acționa în strictă conformitate cu actele legislative, în limita atribuțiilor și drepturilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Din această perspectivă, executarea hotărârilor definitive a instanțelor judecătorești este obligatorie.

Articolul 16 din Constituție consacră cu titlu de principiu că, nimeni nu este mai presus de lege, corespunzător, nimănui nu îi este permis să desconsidere și să nu execute o hotărâre definitivă a instanțelor judecătorești.

Din prevederile art. 120 din Constituție rezultă și mai imperativ că este obligatorie respectarea sentințelor și a altor hotărâri definitive ale instanțelor

judecătorești, precum și colaborarea solicitată de acestea în timpul procesului, al executării sentințelor și a altor hotărâri judecătorești definitive.

La fel, din conținutul art. 16, alin. (1) și (2) CPC rezultă că hotărârile, încheierile, ordonanțele și deciziile judecătorești definitive, precum și dispozițiile, cererile, delegațiile, citațiile, alte adresări legale ale instanței judecătorești, sînt obligatorii pentru toate autoritățile publice, asociațiile obștești, persoanele oficiale, organizațiile și persoanele fizice și se execută cu strictețe pe întreg teritoriul Republicii Moldova. Neexecutarea nemotivată a actelor judecătorești, dispozițiilor, cererilor, delegațiilor, citațiilor, altor adresări legale, precum și lipsa de considerație față de judecată, atrag răspunderea prevăzută.

În conformitate cu art. 4 din Constituție, dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu pactele și celelalte tratate la care Republica Moldova este parte. Prin Hotărîrea Curții Constituționale nr. 55 din 14.10.1999 privind interpretarea unor prevederi ale art. 4 din Constituția Republicii Moldova, s-a statuat că această prevedere comportă consecințe juridice, presupunînd mai întîi, că organele de drept sînt în drept să aplice în procesul examinării unor cauze concrete normele dreptului internațional, acordînd în caz de neconcordanță prioritate prevederilor internaționale. În aceeași ordine de idei, în Hotărîrea nr. 10 din 16.04.2010 pentru revizuirea Hotărîrii nr. 16 din 28.05.1998 „Cu privire la interpretarea art. 20 din Constituția Republicii Moldova în redacția Hotărîrii nr. 39 din 9 iulie 2001”, Curtea Constituțională a menționat că practica jurisdicțională internațională este obligatorie pentru Republica Moldova ca stat care a aderat la Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și libertăților fundamentale.

În practica jurisprudențială unificată prin Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 3 din 09.06.2014, în mod similar s-a accentuat că Convenția Europeană și Protocoalele adiționale la ea (nr. 1,2,3,4,5,6,7,8 și 11) constituie tratate internaționale la care Republica Moldova este parte, la aplicarea cărora instanțele judecătorești urmează să țină cont de prevederile art. 4 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, de prevederile hotărîrii Curții Constituționale nr. 55 din 14 octombrie 1999 „Privind interpretarea unor prevederi ale art. 4 din Constituția Republicii Moldova” din care rezultă că, Convenția Europeană constituie o parte integrantă a sistemului legal intern și, respectiv, prevederile ei trebuie aplicate direct ca o oricare altă lege a Republicii Moldova, ultima avînd prioritate față de restul legilor interne care îi contravin.

Prin ratificarea Convenției europene pentru apărarea dreptului omului și libertăților fundamentale, inclusiv prin prisma art. 46, paragraful 1 din Convenție, Republica Moldova și-a asumat angajamentul de a se conforma hotărîrilor definitive ale Curții în litigiile la care sunt părți și a le invoca inclusiv în cazuri similare în vederea evitării unor altor încălcări de același gen. De asemenea, art.12

din Codul de Procedură Civilă consacră principiul de aplicabilitate a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte și al hotărârilor și deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului, la soluționarea cauzelor atribuite în competența instanțelor de judecată, cu remarcă derogatorie că dacă în tratatul internațional la care Republica Moldova este parte sînt stabilite alte reglementări decît cele prevăzute de legislația internă, instanța, la judecarea cauzei, aplică reglementările tratatului internațional. Mai mult, Convenția Europeană pentru Drepturile Omului și jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului sînt și izvoare de drept procesual civil care în acord cu art.2 din Codul de Procedură Civilă sînt autonome în reglementarea procedurii de judecare a cauzelor civile în instanțele judecătorești.

În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat constant în jurisprudența sa că noțiunea de „bun” la care se face referire în prima parte a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție are un sens autonom care nu se limitează la proprietatea asupra unor bunuri materiale și este independent de clasificarea formală din dreptul national, iar unele drepturi și interese care constituie patrimoniu pot fi de asemenea, privite ca „drepturi de proprietate” și astfel, ca ”bunuri”, în sensul acestei prevederi (cauza Iatridis v. Grecia, nr. 31107/96; Beyler v. Italia, nr. 33202/96, § 100; Broniowski v. Polonia, nr. 31443/96, § 129, ș.a.). În același timp, o datorie în baza unei hotărâri judecătorești poate fi considerată „posesie” în sensul articolului 1 al Protocolului nr.1 la Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și libertăților fundamentale (cauza Burdov v. Russia, nr. 59498/00, 40, ECHR 2000-III; SRL Oferta-Plus vs. Republica Moldova, § 113 ș.a.). La fel, Curtea a statuat că o „pretenție” poate constitui un „bun” în sensul articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție, dacă ea este suficient de certă pentru a fi executorie (a se vedea Stran Greek Refineries and Stratis Andreadis v. Greece, hotărâre din 9 decembrie 1994, Seria A nr. 301-B, § 59).

Ca urmare a celor menționate, precum și reieșind din prevederile art. 4 al Constituției RM și art. 12, alin. (1) și (4) CPC al RM, instanțele judecătorești naționale au obligația să aplice în mod direct, atît prevederile Convenției Europene pentru apărarea Drepturilor Omului și libertăților fundamentale în tot spectrul acesteia, cît și concluziile instanței europene în orice caz concret ce este supus aprecierii lor.

În cauza OOO Rusatommet v. Russia, nr. 61651/00, din 14 iunie 2005, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că neexecutarea unei hotărâri judecătorești cu privire la plata către reclamant a 100,000 USD timp de 1 an și 3 luni a constituit o violare a art. 6, § 1 din Convenție. Totodată, în virtutea obligațiilor pozitive asumate de către Statele semnatare ale Convenției, instanțele

de judecată au îndatorirea de a asigura protecția efectivă a drepturilor fundamentale protejate prin acest instrument juridic internațional.

Subsidiar, în cauza Siliadin c. Franței (hotărârea din 26.07.2005, definitivă din 26.10.2005, § 77), Curtea a reținut că: "[...] în lumina anumitor prevederi convenționale, faptul că un stat contractant se abține de la încălcarea drepturilor garantate nu este suficient pentru a considera că el s-a conformat obligațiilor sale pozitive conform art. 1 din Convenție"[...]. Iar în cauza Sorensen și Rasmussen c. Danemarcei (hotărârea din 11.01.2006, § 57), Curtea a notat că: "[...] în virtutea art. 1 din CEDO, statele trebuie să asigure fiecărei persoane aflate sub jurisdicția sa drepturile și libertățile garantate convențional, această îndatorire generală implicând obligații pozitive inerente de a asigura exercițiul efectiv (s.i.) al drepturilor garantate de Convenție [...].

Principiile generale cu privire la executarea hotărârilor judecătorești irevocabile au fost menționate și în hotărârea Prodan v. Moldova, nr. 49806/99, §§ 52-53, ECHR 2004-III. Astfel, Curtea a menționat, cu referire la pretinsa violare a articolului 6 § 1 al Convenției că: "[...] articolul 6 § 1 asigură oricărei persoane dreptul de a înainta orice pretenție cu privire la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil în fața unei instanțe judecătorești sau tribunal; în acest fel el cuprinde „dreptul la o instanță”, din care dreptul de acces, adică dreptul de a institui proceduri în fața instanțelor judecătorești în litigii civile, constituie un aspect. Totuși, acest drept ar fi iluzoriu dacă sistemul de drept al unui Stat Contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească irevocabilă și obligatorie să rămână neexecutată în detrimentul unei părți (s.i.). Ar fi de neconceput ca articolul 6 § 1 să descrie în detaliu garanțiile procedurale oferite părților aflate în litigiu – proceduri care sunt echitabile, publice și prompte – fără a proteja executarea hotărârilor judecătorești; a interpreta articolul 6 ca referindu-se în exclusivitate la accesul la o instanță și îndeplinirea procedurilor ar putea duce la situații incompatibile cu principiul preeminenței dreptului, pe care Statele Contractante și-au asumat angajamentul să-l respecte atunci când au ratificat Convenția. Executarea unei hotărâri pronunțate de orice instanță trebuie, prin urmare, privită ca o parte integrantă a „procesului” în sensul articolului 6 (a se vedea *Hornsby v. Greece*, hotărâre din 19 martie 1997, Reports 1997-II, p.510, § 40) [...].”

De asemenea, cu referire la pretinsa violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție, Curtea a statuat că: "[...] imposibilitatea reclamantului de a obține executarea hotărârii [...] a constituit o ingerință în dreptul său la respectarea bunurilor sale, așa precum este prevăzut în prima propoziție a primului paragraf al articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție [...]" (§ 60 din aceeași hotărâre).

Prin prisma acestor constatări deduse direct din jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, Colegiul atestă justetea concluziilor instanței de insolabilitate conform căreia temeinicia și legalitatea cererii intinatei urmează a fi

examinată prin prisma asigurării unei protecții efective a dreptului SRL "Ivaro" de a obține executarea efectivă a titlului executoriu pe care își fundamentează dreptul său de creanță față de SRL "Sansilvia" în procedură de faliment, aplicînd în acest sens, direct prevederile Convenției (art. 6 coroborat cu art. 1, Protocolul nr. 1 adițional la Convenție) prin prisma jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, și art. 120 din Constituția RM.

Din prevederile art. 315, alin. (2) Cod civil, rezultă că dreptul de proprietate este perpetuu. Acesta înseamnă că acest drept nu se stinge prin neuz, existînd atît timp cît există "bunul", pe de o parte, iar pe de altă parte, că proprietarul poate să-și apere dreptul său de proprietate oricînd.

La caz, creanța creditorului SRL "Ivaro" rezidă din hotărîri judecătorești definitive, iar punerea în executare a acestora nu trebuie limitate prin interpretări care ar putea denatura în esență dreptul de proprietate și dreptul la un proces echitabil. Lipsa unor reglementări exprese în Legea insolabilității care ar genera o aplicație directă a hotărîrii judecătorești nu poate și nici nu reprezintă vre-un impediment în exercițiul obligației pozitive la executare, or remediul internațional consacrat de Convenția Europeană pentru Drepturile Omului și jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului reprezintă instrumente juridice de drept substanțial și procesual suficiente de impact în sistemul de drept național și care exclud orice ingerințe și dubii de interpretare.

Deci, examinarea cauzei și admiterea de către instanța de insolabilitate a cererii SRL "Ivaro" conform legislației naționale și tratatelor internaționale, în special Convenției Europene pentru Drepturile Omului și Hotărîrilor Curții Europene pentru Drepturile Omului, este apreciată de Colegiu ca fiind corectă, iar soluțiile judiciare contestate la adăpostul oricăror critici de drept material și/sau procesual.

Analizele făcute de instanța de insolabilitate cu privire la concursul de norme ale Codului de Executare și Legea insolabilității nr. 149 din 29.06.2012 este unul temeinic și justificat care exclud afirmațiile recurenților cu privire la regimul juridic al cererii de validare și executarea documentului executoriu. În speță, prevederile art. 53, alin. (1), propoziția a doua din Legea insolabilității indică că din momentul admiterii cererii introductive spre examinare, creditorii nu mai pot solicita debitorului executarea creanțelor în mod individual.

Totodată, art. 16, alin. (1) din Codul de executare prevede că titlul executoriu poate fi prezentat spre executare în decursul a 3 ani de la rămînerea definitivă a hotărîrii judecătorești în al cărei temei a fost emis, dacă legea nu prevede altfel. Dacă în privința debitorului este intentat proces de insolabilitate, înaintarea cererilor de validare a creanțelor, inclusiv a celor care rezultă din titluri executorii este fixat de instanța de judecată în hotărîrea de intentare a procesului de insolabilitate, acest termen fiind de 45 zile calendaristice din data intentării

procesului de insolabilitate (art. 34, alin. (5), lit. a) din Legea insolabilității). Astfel, dintr-o concluzie sumară reiese că prin instituirea acestei reglementări, creditorii ale căror creanțe rezultă din titluri executorii ar putea fi dezavantajați, termenul stabilit prin art. 34, alin. (5), lit. a) din Legea insolabilității fiind disproporționat de mic în raport cu termenul prevăzut de art. 16, alin. (1) din Codul de executare.

Cu toate acestea, art. 140, alin. (1) și alin. (7) din Legea insolabilității prevede obligația creditorilor ale căror creanțe față de debitor s-au născut anterior datei deschiderii procedurii, iar creanțele sînt întemeiate pe hotărîri judecătorești sau pe hotărîri arbitrale irevocabile, sau pe titluri executorii, de a înainta în scris creanța, printr-o cerere de admitere a creanțelor adresată instanței de judecată care examinează cauza de insolabilitate.

Pentru a asigura protecția efectivă a drepturilor creditorilor care dețin creanțe, născute anterior intentării procesului de insolabilitate, dar confirmate prin documente executorii, eliberate după intentarea procesului de insolabilitate, și remise executorilor judecătorești spre executare silită în termenul prevăzut de art. 16, alin. (1) din Codul de executare, art. 104 din Codul de executare a reglementat posibilitatea executorului judecătorec de a transmite documentul executoriu și încheierea de încasare a cheltuielilor de executare lichidatorului, fapt despre care se informează creditorul.

Deși Legea insolabilității nu conține reglementări exprese referitor la acțiunile lichidatorului după primirea de la executorul judecătorec a documentului executoriu în temeiul art. 104 din Codul de executare, Colegiul consideră corectă aplicarea operată de instanța de fond prin analogie în baza art. 5, alin. (1) Cod civil, a prevederilor Legii insolabilității care prin art. 142, alin. (1) obligă lichidatorul de a include creanțele care izvorăsc din titluri executorii în tabelul definitiv al creanțelor, fără a le supune verificării și a prezenta acest tabel instanței de insolabilitate spre validare. În aceste condiții, Încheierea executorului judecătorec emisă în temeiul art. 104 Cod de executare însușește natura juridică similară a unei cereri de validare a creanțelor depusă de un creditor în temeiul art. 140 din Legea insolabilității.

Din aceste considerente, instanța de recurs nu poate accepta argumentele recurențelor potrivit cărora validarea creanțelor s-a efectuat în lipsa unei cereri de validare formulată de creditor și că în speță a fost admisă încălcarea prevederilor art.140 din Legea insolabilității, or prin înaintarea documentului executoriu la executare către executorul judecătorec în temeiul art. 15, alin. (1) din Codul de executare, creditorul își exercită dreptul de a-și valorifica creanța sa împotriva debitorului.

Din moment ce a exercitat acest drept, creditorul care a obținut un titlu executoriu după intentarea procesului de insolabilitate, dar a cărui creanță

confirmată prin titlu executoriu s-a născut față de debitor anterior deschiderii procedurii respective, nu mai este obligat să depună o cerere de validare a creanțelor sale în temeiul art. 140 din Legea insolvenței, deoarece prin prisma art. 104 Cod de executare, executorul judecătoresc va transmite în baza unei încheieri documentul executoriu spre executare administratorului insolvenței sau lichidatorului, după caz.

De asemenea, această modalitate de interpretare asigură inclusiv aplicarea art.53 din Legea insolvenței menită să dea acoperire juridică a trecerii de la procedura individuală de executare a creanțelor reglementată de Codul de executare, la procedura colectivă de executare a creanțelor reglementată de Legea insolvenței și simbioză în aplicarea coerentă a acestor prevederi.

Argumentele expuse de recurenții SRL "Sansilvia" și Țurcan Cornelii că intimatul SRL „Ivaro” de mai multe ori a solicitat repunerea în termen a cererii sale de validare a creanțelor și de fiecare dată cererile respective au fost respinse, iar aceste împrejurări generează netemeinicia cererii, Colegiul le consideră inconsistente în virtutea criticilor reținute de instanța de insolvență în încheierea recurată.

În speță, împrejurările obiectate de recurenți vizează cererea de repunere în termen a cererii de validare a creanțelor înaintată de SRL "Ivaro" atât în perioada când nu dispunea de un document executoriu, cât și la etapa când deja dispunea de un asemenea document. Prin cererea însă înaintată de SRL "Ivaro" la data de 29.01.2019 nu se solicită repunerea în termen a cererii sale de validare a creanțelor. Prin această cerere, SRL "Ivaro" solicită instanței de insolvență să oblige lichidatorul SRL "Sansilvia", Popaz Vera, să includă în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL "Sansilvia", creanța sa în mărime de 11 929 184,36 lei prin prisma constatărilor și aprecierii care se regăsesc în decizia irevocabilă a Curții de Apel Chișinău din 08.02.2018 și art. 104 din Codul de executare al RM, ca fiind o continuare a procedurii de executare a documentului executoriu care comportă un caracter de autoritate judiciară și cert spre îndeplinire în esența sa.

Din aceste considerente Colegiul apreciază argumentul expus în cererea de recurs precum că existau temeiuri ce angajau încetarea procesului pe motiv că anterior au fost examinate 3 cereri de repunere în termen și validare a creanțelor din partea SRL "Ivaro" și care au fost respinse, iar prin urmare această cerere întrunește condițiile de triplă identitate pentru încetare ca fiind eronat, or la caz obiectul cererii examinat de instanța de insolvență nu îl constituie solicitarea de repunere în termen, obiectul cererii în mod desăvârșit fiind distinct și autonom.

Corespunzător, nu există nici o ingerință a instanței de judecată investită cu dreptul de a se expune pe marginea acestei cereri în autoritatea lucrului judecat de care beneficiază încheierile și deciziile la care s-a făcut referire, prin care deja

instanțele de judecată e s-au expus în privința cererii de repunere în termen a cererii de validare a creanțelor depusă de SRL "Ivaro" în cadrul procesului de insolabilitate intentat față de debitorul SRL "Sansilvia".

Mai mult ca atât, din prevederile art. 14, alin. (2) și (3) CPC rezultă că în formă de hotărîre se emite dispoziția primei instanțe prin care se soluționează fondul cauzei, iar în formă de încheiere se emite dispoziția primei instanțe prin care nu se soluționează fondul cauzei. Cererea de repunere în termen se soluționează doar prin încheiere (art. 14, alin. (3) coroborat cu art. 116, alin. (5) CPC și art. 145, alin. (3) din Legea insolabilității). În același timp, cererea de admitere a creanțelor, care prin prisma prevederilor art. 141 din Legea insolabilității, are același regim juridic ca și cererea de chemare în judecată, se soluționează prin consemnarea judecătorului în tabelul definitiv al creanțelor, care prin raportare la prevederile art. 143, alin. (8) din Legea insolabilității, are efectul unei hotărîri judecătorești definitive și irevocabile pentru toate creanțele validate, conform valorii și rangului lor, precum și pentru debitor, administrator/ lichidator și pentru toți creditorii chirografari și creditorii garantați.

Din materialele cauzei de insolabilitate rezultă că inițial SRL "Ivaro" s-a adresat cu cerere de repunere în termen a cererii de validare a creanțelor și cerere de admitere a creanțelor și validare a acestora. Ținînd cont de faptul că cererea de repunere în termen a cererii de validare a creanțelor a fost respinsă, SRL "Ivaro" a depus cerere de chemare în judecată în procedura generală contencioasă de drept comun și a obținut o hotărîre irevocabilă de încasare a datoriei din contul SRL "Sansilvia".

Din conținutul art. 15, alin. (1) din Codul de executare rezultă că documentul executoriu se prezintă spre executare de către creditor, iar din prevederile art. 16, alin. (1) din Codul de executare rezultă că termenul de prezentare a documentului executoriu la executare silită este de 3 ani de la data rămînerii definitive a hotărîrii judecătorești în al cărei temei a fost emis, dacă legea nu prevede altfel. Corespunzător, SRL "Ivaro" a prezentat titlul executoriu spre executare silită executorului judecătoresc Casian Veronica în interiorul termenului prevăzut de art. 16, alin. (1) din Codul de executare, care prin Încheierea nr. 058-320/17 din 18.04.2017 a intentat procedura de executare în baza documentului executoriu susmenționat privind încasarea din contul SRL "Sansilvia" în procedura de faliment a sumei de 11929184,36 lei, fiind dispusă aplicarea masurilor de asigurare a executării. Prin Încheierea nr. 058-320/17 din 19 aprilie 2017, executorul judecătoresc Casian Veronica a dispus transmiterea pentru executare a documentului executoriu nr.2-3083/15 din 20 iulie 2015 emis de Judecătoria Buiucani mun. Chișinău privind încasarea din contul SRL „Sansilvia” în procedura de faliment în beneficiul SRL „Ivaro” a datoriei în mărime de 11 929 184,36 lei, lichidatorului Popaz Vera. Aceste încheieri prin decizia irevocabilă a Curții de

Apel Chișinău din 08.02.2018 au fost recunoscute valabile și legale, prin urmare obligatorii spre executare.

Odată ce procedura de executare a fost intentată și dispusă spre continuare lichidatorului SRL "Sansilvia", Popaz Vera, aceasta urmează să-și continue cursul firesc de executare a titlului executoriu nr.2-3083/15 din 20 iulie 2015 emis de Judecătoria Buiucani mun. Chișinău, care a fost intentată prin Încheierea executorului judecătoresc Casian Veronica nr. 058-320/17 din 18.04.2017 și ulterior transmisă lichidatorului Popaz Vera prin Încheierea executorului judecătoresc Casian Veronica nr. 058-320/17 din 19 aprilie 2017. Aceasta executare, presupune, în primul rând, includerea creanței creditorului SRL „Ivaro” în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL "Sansilvia", în mărime de 11 929 184,36 lei la categoria creanțelor chirografare de rangul V, iar în al doilea rând, prezentarea acestui tabel instanței de insolvabilitate, în vederea validării creanței SRL „Ivaro”.

Prin urmare, executarea titlului executoriu nr.2-3083/15 din 20 iulie 2015 emis de Judecătoria Buiucani mun. Chișinău privind încasarea din contul SRL „Sansilvia” în procedura de faliment în beneficiul SRL „Ivaro” a datoriei în mărime de 11 929 184,36 lei de către lichidatorul SRL "Sansilvia", Popaz Vera, poate avea loc doar prin includerea SRL „Ivaro” în tabelul definitiv al creanțelor și validarea creanțelor acestui creditor în baza încheierii instanței de insolvabilitate, ținând cont de faptul că din data primirii titlului executoriu în original și a procedurii de executare de la executorul judecătoresc, nu au fost întreprinse nici un fel de acțiuni pentru finalizarea procedurii de executare silită a documentului executoriu nr.2-3083/15 din 20 iulie 2015 emis de Judecătoria Buiucani mun. Chișinău. În aceste condiții, instanța de recurs nu poate accepta critica recurențelor potrivit cărora instanța de insolvabilitate a depășit limita competențelor și cerințelor înaintate de intimat, or executarea documentului executoriu remis lichidatorului ar rămâne sterilă fără a opera o validare a creanței și introducerea acesteia în tabelul definitiv consolidat al debitorului SRL "Sansilvia" în procedura de faliment.

Colegiul reține că în speța cauzei nimic nu poate justifica neexecutarea unei hotărâri judecătorești irevocabile a cărei procedură de punere în îndeplinire a fost inițiată în baza actelor de executare recunoscute valabile de instanțele judecătorești și a cărei continuitate este transmisă lichidatorului în procesul de insolvabilitate a debitorului care urmează să își perpetueze cursul până la executarea efectivă în interesul recunoscut al creditorului solicitant SRL "Ivaro" și care se află sub protecția legalității și securității raporturilor juridice.

În aprecierile sale instanța de insolvabilitate a reținut că prin prisma reglementărilor Legii insolvenței ar putea fi decelate mai multe acțiuni puse la îndeplinire creditorului a cărui creanță are la bază un titlu executoriu emis în temeiul

unei hotărâri definitive și irevocabile, inclusiv prezentarea spre executare a documentul executoriu executorului judecătoresc în temeiul art. 15, alin. (1) din Codul de executare; înaintarea cererii de intentare a procesului de insolvență (art. 18, alin. (1) coroborat cu art. 20, alin. (2), lit. c) din Legea insolvenței sau; înaintarea cererii de validare a creanțelor, în cazul în care procesul de insolvență deja intentat (art. 140 din Legea insolvenței). Totuși, în speța examinată se identifică și o altă modalitate dictată de situația când titlul executoriu a fost obținut după intentarea procesului de insolvență, în baza unor raporturi juridice apărute pînă la intentarea acestui proces, care culminează cu adresarea creditorului către executorul judecătoresc în termenul prevăzut de art. 16, alin. (1) din Codul de executare, iar executorul judecătoresc, după ce va intenta procedura de executare, va transmite titlul executoriu administratorului insolvenței/lichidatorului pentru continuarea executării.

Toate aceste posibilități descrise mai sus reflectă o viziune mai largă a legiuitorului de a reglementa posibilitățile puse la dispoziția creditorului de a-și valorifica creanța sa față de debitor prin intermediul forței coercitive a statului. Astfel, legiuitorul a reglementat mai multe oportunități de valorificare a creanțelor creditorilor, nu doar cele prevăzute de art. 140 din Legea insolvenței care însă nu trebuie să excludă în spiritul dreptului la un proces echitabil al persoanei, posibilitatea de a beneficia efectiv de pe urma unei hotărâri judecătorești, în sensul de a o putea pune în executare.

Mai mult ca atît, art. 140 din Legea insolvenței nu instituie nici o interdicție executorului judecătoresc de a trimite documentul executoriu spre executare către administratorul insolvenței sau lichidator, după cum, nu instituie nici o interdicție pentru administratorul insolvenței/lichidator de a continua procedura de executare inițiată de executorul judecătoresc prin includerea creanței creditorului care izvorăște din titlul executoriu în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului și prezentarea acestui tabel instanței de insolvență, spre validare.

Cu atît mai mult, nu poate fi privat de efecte juridice nici art. 104 din Codul de Executare, din simplu motiv că art. 140 din Legea insolvenței reglementează alte operațiuni juridice, și anume, procedura și termenele de înaintare a creanțelor, inclusiv a celor întemeiate pe titluri executorii, născute anterior datei deschiderii procedurii de insolvență.

Astfel, în virtutea art. 104, alin. (2) din Codul de executare, în cazul lichidării debitorului persoană juridică sau al declarării insolvenței lui, documentul executoriu și încheierea de încasare a cheltuielilor de executare se transmit comisiei de lichidare/lichidatorului, fapt despre care se informează creditorul.

Deosebirea dintre aceste prevederi legale rezidă în faptul că încheierea de transmitere spre executare a documentului executoriu către lichidatorul debitorului

SRL „Sansilvia”, Popaz Vera a fost întocmită în conformitate cu art. 104 din Codul de executare, nefiind încălcate nici dispozițiile art. 140 din Legea insolvenței și nici autoritatea de lucru judecat al hotărârilor emise de instanța de insolvență, în condițiile în care doar art. 104 din Codul de Executare reglementează procedura expedierii documentului executoriu către lichidator de către executorul judecătoresc, fapt care nu poate fi asimilat cu situațiile când creditorul, posesor al unui titlu executoriu, cunoscând despre inițierea procedurii de insolvență împotriva debitorului, omite să depună în termenul stabilit de instanță cererea de validare a creanței.

Mai mult, art. 140 din Legea insolvenței reglementează situațiile când creditorii dețin titluri executorii anterior datei deschiderii procedurii de insolvență (art. 140, alin. (1) coroborat cu art. 140, alin. (7) din Legea insolvenței). Dacă art. 140, alin. (7) din Legea insolvenței prevede că sub incidența acestui articol cad și creanțele întemeiate pe hotărâri judecătorești sau pe hotărâri arbitrale irevocabile, sau pe titluri executorii, atunci, această sintagmă ”și creanțele întemeiate pe hotărâri judecătorești” urmează să fie raportată la prevederile art. 140, alin. (1) din Legea insolvenței, care prevede că dacă are o creanță față de debitor născută anterior datei deschiderii procedurii, creditorul înaintează în scris creanța, indiferent de tipul ei, printr-o cerere de admitere a creanțelor adresată instanței de judecată care examinează cauza de insolvență a debitorului. Astfel, cuvintele ”și creanțele” din alin. (7) al art. 140 din Legea insolvenței, urmează a fi raportate la cuvintele ”creanță [...] născută anterior datei deschiderii procedurii”, de unde se deduce că procedura de înaintare și validare a creanțelor se aplică tuturor creanțelor născute anterior datei deschiderii procedurii, indiferent de faptul dacă este sau nu confirmată prin titlu executoriu emis anterior datei deschiderii procedurii. Prin urmare, raportând prevederile art. 140, alin. (7) la prevederile art. 140, alin. (1), se poate conchide că această normă juridică se aplică în egală măsură creditorilor, care au o creanță născută anterior datei deschiderii procedurii, indiferent de faptul dacă este sau nu confirmată prin titlu executoriu emis anterior datei deschiderii procedurii.

Totuși, art. 140 din Legea insolvenței nu reglementează situația când creanța creditorului este născută anterior datei deschiderii procedurii, însă titlul executoriu este obținut după data deschiderii procedurii în rezultatul înaintării unei cereri de chemare în judecată în procedură contencioasă generală de drept comun. În acest ultim caz, creditorul se poate adresa executorului judecătoresc în termenul prevăzut de art. 16, alin. (1) din Codul de executare, iar odată ce executorul judecătoresc intenționează procedura de executare silită a documentului executoriu prezentat de creditor, și în temeiul art. 104 din Codul de executare îl transmite spre executare silită lichidatorului sau administratorului insolvenței debitorului, este lipsită de orice rațiuni juridice necesitatea înaintării cererii de repunere în termen,

prin prisma art. 145, alin. (2) din Legea insolvenței, deoarece procedura de executare deja a fost intentată în termenul prevăzut de art. 16, alin. (1) din Codul de executare și a fost după aceasta, transferată pentru continuare în temeiul art. 104 Cod de executare administratorului insolvenței sau lichidatorului, după caz.

Din aceste motive, Colegiul Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău consideră incorectă afirmația avansată de recurenți potrivit căruia instanța de insolvență a validat o creanță tardivă fără a repune în termen cererea de validare, or precum deja s-a reținut la originea cauzei se află cererea intimată la obligarea lichidatorului la includerea creanței în tabelul creanțelor împotriva patrimoniului debitorului la categoria creanțelor chirografare de rangul V, ce derivă dintr-o procedură de executare pendinte transmisă spre executare lichidatorului, iar regimul juridic al acestei executări este distinct de operațiunea juridică reglementată de art.145. Dintr-o altă orientare ar rezulta că procedura de executare și autoritatea lucrului judecat de rînd cu puterea lucrului judecat conforme împrejurărilor cauzei ar reprezenta valori sterile inacceptabile în lumina procesului de insolvență, situație inacceptabilă și descalificantă în raport cu natura juridică a unei hotărîri irevocabile și a titlului executoriu rezultat din aceasta.

Colegiul consideră juste afirmațiile instanței de fond cu privire la distincția între procedura de executare în sens larg a unui document executoriu la caz, titlul executoriu nr. 2-3083/15 din 20.07.2015 privind încasarea din contul SRL "Sansilvia" în beneficiul SRL "Ivaro" a datoriei în mărime de 11 929 184, 36 lei, eliberat creditorului la 13 aprilie 2017, în temeiul deciziei Curții de Apel Chișinău din 02 martie 2017 prin care hotărîrea instanței de fond a devenit definitivă și executorie și procesul de insolvență al debitorului SRL "Sansilvia" pornit în temeiul hotărîrii Curții de Apel Chișinău din 05 iunie 2014, care de fapt, este o procedură colectivă (art. 2 din Legea insolvenței) de executare în care creditorii recunoscuți și validați, participă împreună la urmărirea și la recuperarea creanțelor lor, în modalitățile prevăzute de Legea insolvenței, or procedura de executare (intentarea acesteia și transmiterea documentului executoriu către lichidator) este reglementată prin normele Codului de Executare și nu prin normele cuprinse în Legea insolvenței nr. 149 din 29.06.2012, la fel cum procesul de insolvență al debitorului SRL "Sansilvia" este reglementat prin normele speciale cuprinse în Legea insolvenței și nu prin normele cuprinse în Codul de executare.

Cu acest prilej, instanța de recurs accentuează că în linii mari obiectul cererii intimată vizează creanța ce rezultă dintr-o hotărîre judecătorească pusă în executare conform prevederilor Codului de Executare și transmisă lichidatorului, iar aceste acte de executare au fost recunoscute legale prin act judecătorec irevocabil. Această împrejurare formează o garanție incontestabilă și indiscutabilă atît din punct de vedere a securității raporturilor juridice cît și a executării acesteia.

Respectiv, odată ce executarea unei hotărâri a devenit indiscutabilă, efectul acestui document executoriu trebuie respectat atât conform legislației proteguitoare.

Reieșind din constatările la jurisprudența CtEDO, imposibilitatea punerii în executare a unei hotărâri judiciare cu caracter executoriu vine în contradicție directă cu dreptul persoanei la un proces echitabil (art. 6 din CEDO) și cu jurisprudența constantă a CtEDO pe marginea acestui articol, astfel încât, dreptul persoanei de a cere și obține executarea unei hotărâri judiciare nu poate deveni iluzorie datorită unei interpretări eronate a legislației sau a unui vid legislativ, iar acest fapt este inacceptabil.

Faptul că dreptul de creanță al SRL "Ivaro" față de SRL "Sansilvia" nu a fost inclus anterior în tabelul definitiv al creanțelor nu are legătură cu speța dedusă judecătii, în condițiile în care acest drept avea la acel moment caracter litigios și incert datorită faptului că nu exista nici un document executoriu care ar constata caracterul cert, lichid și exigibil al creanței și aceste circumstanțe nu decad creditorul din dreptul de a obține executarea unei hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea sa, după intentarea procesului de insolabilitate față de debitor și după expirarea termenului de depunere a cererilor de validare a creanțelor.

Colegiul consideră juste argumentele expuse de instanța de insolabilitate cu referire la argumentele recurenților că lichidatorul nu trebuie să întreprindă nici o acțiune cu titlul executoriu remis de către executorul judecătoresc în temeiul art. 104 Cod de executare, iar după lichidarea debitorului SRL "Sansilvia" și radierea acestuia din Registrul de stat al persoanelor juridice, acest titlu executoriu urmează să fie întors creditorului SRL "Ivaro", or o asemenea abordare este contrară principiilor care se desprind din jurisprudența CtEDO cu privire la obligațiile pozitive ale statelor membre la Convenție de a asigura protecția efectivă a drepturilor fundamentale reglementate de Convenție, în speță, dreptul la un proces echitabil prin prisma dreptului de a beneficia efectiv de pe urma unei hotărâri judecătorești irevocabile (art. 6) și dreptul la proprietate (art. 1, Protocolul nr. 1 la Convenție), or lichidatorul debitorului SRL "Sansilvia", Popaz Vera urmează să asigure continuitatea procedurii de executare deja pornită de executorul judecătoresc Casian Veronica, care prin Încheierea sa nr. 058-320/17 din 19 aprilie 2017 a dispus transmiterea pentru executare a titlului executoriu și nu transmiterea pentru păstrare a acestuia lichidatorului SRL "Sansilvia".

Ținând cont de circumstanțele relatate, devine firesc că continuitatea acestei proceduri intentate și transmise lichidatorului nu poate întâmpina careva blocaje în cursul său firesc de valorificare a intereselor creditorului recunoscut, iar restabilirea dreptului executoriu se impunea în primul rând, prin includerea creanței creditorului SRL "Ivaro" în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL "Sansilvia", iar în al doilea rând, prin prezentarea

ulterioară a acestui tabel în care se conține creanța SRL "Ivaro" spre validare, instanței de insolvență.

Din prevederile art. 5, alin. (4) Cod civil, rezultă că instanța de judecată nu este în drept să refuze înfăptuirea justiției în cauzele civile pe motivul că norma juridică lipsește sau că este neclară. De asemenea, art.5 din Codul de Procedură Civilă reține că nici unei persoane nu i se va refuza apărarea judiciară din motiv de inexistență a legislației, de imperfecțiune, coliziune sau obscuritate a legislației în vigoare. În speță, într-adevăr, legislația Republicii Moldova nu reglementează expres cum trebuie de procedat în cazul în care un creditor a obținut titlul executoriu ulterior expirării termenului limită de înaintare a creanțelor stabilit prin hotărârea de intentare a procesului de insolvență, dreptul său de creanță fiind născut anterior datei deschiderii procedurii, iar cererea sa de repunere în termen a cererii de validare a creanței a fost anterior respinsă. Pe de o parte, este exclusă posibilitatea repunerii în termen a cererii de validare a creanței, iar pe de altă parte, există o hotărâre irevocabilă, în baza căreia s-a emis titlu executoriu, ce urmează a fi pusă în executare.

În acest cumul de circumstanțe Colegiul consideră corectă concluzia instanței de insolvență că în situația respectivă, punând în balanță aceste două operațiuni juridice, urmează de acordat prioritate necesității de a asigura protecția efectivă a drepturilor creditorului prin punerea în executare a hotărârii irevocabile, din care izvorăște creanța creditorului prin validarea acestei creanțe și obligarea lichidatorului de a include creanța respectivă în tabelul definitiv consolidat al creanțelor (aplicarea prin analogie a art. 142, alin. (1) – creanțele bazate pe titluri executorii nu sunt susceptibile de verificare și nici nu pot fi contestate). Validarea creanței are loc prin consemnarea judecătorului în tabelul de creanțe (art. 143, alin. (7) din Legea insolvenței) și/sau prin excepție prin încheiere (art. 144, alin. (9) din Legea insolvenței).

Pornind de la premisa că creanța SRL "Ivaro" se bazează pe documentul executoriu nr. 2-3083/15 din 20.07.2015 emis de Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, iar din prevederile art. 142, alin. (1) din Legea insolvenței rezultă că creanțele constatate prin titluri executorii, nu se supun procedurii de verificare, ținând cont de faptul că la dosar nu există probe pertinente și admisibile care ar confirma întreprinderea de către lichidatorul SRL "Sansilvia" a acțiunilor necesare pentru a continua procedura de executare a documentului executoriu prin includerea acestei creanțe în tabelul definitiv al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului și prezentarea tabelului spre validare instanței de judecată, Colegiul consideră corectă soluția instanței de insolvență de a curma orice acțiuni ce dezonorează executarea hotărârii judecătorești în cadrul unei proceduri continue de executare și de a valida creanța creditorului SRL „Ivaro” în mărime de 11 929 184,36 lei față de debitorul SRL „Sansilvia”, la categoria

creanțelor chirografare de rangul V, fără a numi o ședință specială de validare cu obligarea lichidatorului SRL "Sansilvia", Popaz Vera, să includă creanța creditorului SRL „Ivaro” în mărime de 11 929 184 (unsprezece milioane nouă sute douăzeci și nouă mii o sută optzeci și patru),36 lei în tabelul definitiv consolidat al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Sansilvia”, la categoria creanțelor chirografare de rangul V și să prezinte acest tabel instanței de insolabilitate pînă pe data de 06.03.2019, pentru a fi anexat la materialele cauzei.

Prin urmare, încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) nr. 2i-754/18 din 26 februarie 2019 prin care a fost validată creanța creditorului SRL „Ivaro” în mărime de 11 929 184,36 lei împotriva patrimoniului debitorului SRL „Sansilvia”, la categoria creanțelor chirografare de rangul V și obligat lichidatorul SRL "Sansilvia", Popaz Vera, să includă creanța creditorului SRL „Ivaro” în mărime de 11 929 184,36 lei în tabelul definitiv consolidat al creanțelor creditorilor împotriva patrimoniului debitorului SRL „Sansilvia”, la categoria creanțelor chirografare de rangul V și să prezinte acest tabel instanței de insolabilitate pînă pe data de 06.03.2019, Colegiul o consideră legală și întemeiată, iar criticile, observațiile și argumentele invocate de către recurenți împotriva acesteia incapabile să desființeze soluția judiciară promovată de instanța de insolabilitate.

De asemenea, Colegiul apreciază legală și întemeiată încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Central) nr. 2i-754/18 din 25 februarie 2019 prin care a fost respinsă cererea creditorului SRL "Sansilvia" în procedura de faliment privind încetarea procesului la cererea SRL "Ivaro" pentru motivele prevăzute la art.265 lit.b) Codul de Procedură Civilă, or precum deja Colegiul a reținut cu trimitere la acest argument în conținutul Deciziei, încetarea procesului pentru temeiurile invocate nu se justifică nici după obiect și nici după conținutul cererii depuse, iar argumentele reținute de instanța de insolabilitate la respingerea cererii de încetare sînt juste și temeinice.

Față de cele ce preced și avînd în vedere faptul că, instanța de insolabilitate a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, a aplicat corect normele de drept material și procedural, pronunțînd încheieri legale și întemeiate, iar temeiurile invocate de către recurenți sunt neîntemeiate, Colegiu civil al Curții de Apel Chișinău ajunge la concluzia de a respinge recursurile și de a menține încheierile contestate.

În conformitate cu art.426-427 din CPC, Colegiul civil,-

d e c i d e:

Se resping recursurile declarate de ***** și lichidatorul SRL "Sansilvia" (în proces de faliment) – Popaz Vera.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Central emisă la 26 februarie 2019, în pricina civilă nr.2i-754/18, prin care s-a admis cererea înaintată de SRL "Ivaro" și s-a validat creanța creditorului SRL "Ivaro", și încheierea protocolară a Judecătoriei Chișinău, sediul Central emisă la 25 februarie 2019, în pricina civilă nr.2i-754/18, prin care s-a respins cererea creditorului ***** privind încetarea procesului pe marginea cererii SRL "Ivaro".

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Președintele completului, judecătorul /semnătura/ Eugeniu
Clim

Judecătorii: /semnătura/ Steliana
Iorgov

/semnătura/ Boris Bîrca
Copia corespunde cu originalul
Judecător: Eugeniu Clim